

TINGLASET

Karin Herou

Moa Graaf

**BONNIER
CARLSEN**

TIMGLASET

© *Text* Karin Herou 2023

© *Bild* Moa Graaf 2023

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2023

Omslag av Moa Graaf

Sättning av Lena Thunell

Tryckt av ScandBook, EU 2023

ISBN 978-91-7977-785-2

www.bonniercarlsen.se

Regnet slog mot rutan. Dropparna rann som tårar längs fönstret. Sjukhusrocken kliade.

Mamma satt bredvid sängen som vanligt. Hennes naglar var nedbitna och oron låg som ett moln kring henne. Hon såg trött ut. Håret bara hängde och hennes kofta var noppig. I handen höll hon några jobbpapper och ett hade glidit ner på golvet.

Det lilla bordet vid sängen var packat av saker, handkrämen som doftade mamma, böcker som jag inte orkade läsa och en godispåse. Den var fortfarande full. Inte ens godis smakade gott längre.

På golvet stod tofflorna med kaninöron som mamma hade gett mig i julis. De såg sköna ut, men jag behövde dem inte. Jag låg ju bara här.

Mamma tittade upp från sina papper och såg på mig med den där ängsliga blicken. Förr brukade hon krama mig så hårt att jag tappade andan. Nu strök hon min panna försiktigt, som om jag var gjord av porslin.

– Hur är det, lilla hjärtat? Försök vila lite.

Jag tror att jag försökte le. Men leendet orkade inte upp till munnen, än mindre in i ögonen. Det gjorde för ont. Min kropp var bara ett skal som skavde.

Mammas kompisar hade försökt trösta. Jag hade hört henne prata med dem när hon trodde att jag sov. De hade berättat om nya mediciner och om den senaste forskningen.

Men mamma hade bara skakat på huvudet och suckat. Varje gång hon suckade sjönk hon ihop lite till.

Jag var rädd att hon snart skulle försvinna av all oro. Vi hade aldrig pratat om döden, jag och mamma.

Det var som om hon inte ens ville säga ordet.

Mamma har bara mig, men vi har alltid haft varandra.

Pappa lämnade oss när jag var liten, jag minns honom faktiskt inte alls.

En tanke drog genom mig som en rysning.

Det var en sådan där tanke som man önskar att man inte börjat tänka på.

Kommer sorgen eller ensamheten vara värst för mamma när jag dör?

Men, jag har ju alldeles glömt att berätta vem jag är.

Jag heter Alba och det betyder gryning på italienska. Varje födelsedag brukar mamma berätta om dagen jag föddes, om hur solens första strålar letade sig in genom fönstret precis när jag kom. Hon säger att jag kom med ljuset. Jag tycker att det låter så vackert.

Jag är tio år, snart fyller jag elva. Jag har ljust hår, bruna ögon med lite grönt i och ett ärr i ena ögonbrynet. Det fick jag när jag sprang in i en lyktstolpe när jag var liten och jag minns fortfarande hur blodet forsade.

Ärret gör att jag ser lite cool ut, tycker jag själv i alla fall.

Jag gillar att baka muffins och att ta kvällsdopp i sjön på sommaren. Min bästis heter Elsa och vi ses nästan jämt.

Allt det här är sant.

Eller, det var sant.

Nu är några saker mindre sanna.

Jag har inte ljust hår längre. Jag har faktiskt inget hår alls.

Jag och Elsa ses inte jämt längre för hon får inte vara på sjukhuset. Läkarna säger att det är ”på grund av infektionsrisken”. Jag vet inte riktigt vad det betyder, men jag vet att jag saknar henne ända in i hjärtat.

Läkarna säger att Elsa och jag kan ses igen när jag blir frisk.

Läkarna säger att håret kommer att växa ut igen.

Läkarna säger så mycket.

Jag orkar inte lyssna hela tiden, men en sak har jag förstått.

Och det är att allt, ja, faktiskt allt, är cancers fel.

Jag tittade på mamma och hennes hand kändes sval och skön mot min panna. Jag var så trött och kroppen kändes tung som sten.

I ögonvrån märkte jag hur något rörde sig och min blick sökte sig mot dörren. Ett mörker gled in genom dörrspringan och spred sig över golvet. Det var det svartaste mörker jag någonsin sett. Mörkare än vinternätter, som en vägg av svart sammet.

Mörkret landade som små svarta fjäderdun på mina ögonlock.

Jag är van att ha ont, jag har haft det så länge nu, men mörkret la sig runt smärtan och plötsligt kände jag ingenting längre. Det var så skönt att inte ha ont.

Men så såg jag ett ljus. Långt borta brann
ett ljus.

Och jag bara visste att jag var tvungen
att ta mig dit, på något sätt.

KAPITEL I

Jag vaknade av ljuset, det var så starkt att jag var tvungen att hålla upp handen som skydd för ögonen. Kisande såg jag mig omkring.

Ingening stämde. Jag kände inte igen mig alls i rummet. Det var alldeles vitt. Ingen handkräm på sängbordet, inga olästa böcker i travar. Kanske hade jag somnat och blivit flyttad till en annan våning?

Jag hade fortfarande sjukhusrocken på mig och jag satte fötterna på golvet. Det var iskallt. Försiktigt ställde jag mig upp.

Det gjorde inte ont. Det kändes inte alls. Förvåningen spred sig som bubblor genom hela kroppen.

Allt det som gjorde ont var borta! Jag ville skratta rakt ut. Jag ville berätta för mamma!

Men, var fanns mamma?

– Alba?

Jag snurrade runt när jag hörde mitt namn.

I dörren stod en kvinna med vit rock och röda glasögon uppskjutna i pannan. Hennes ögonbryn var skarpa, som om hon färglagt dem med svart penna. Hon synade mig uppifrån och ner.

– Jag heter Sabina och är rektor. Du har säkert många frågor. Följ med här, sa hon och viftade med ett papper. Det såg ut att vara någon sorts lista och

jag såg mitt namn fladdra förbi. *Alba Söderqvist* stod det, följt av ett stort snirkligt frågetecken.

Sabina tog täten och vi gick genom långa korridorer med stängda dörrar på vardera sida. Hennes klackar klickade bestämt mot golvet och blicken var riktad rakt fram. Vi sa ingenting och det var en obehaglig tystnad.

Jag kände verkligen inte igen mig alls. Det var länge sedan jag hade gått omkring på sjukhuset, men som jag mindes det brukade färggranna tavlor hänga på väggarna. Jag brukade möta sjuksköterskor som småpratade med varandra och se föräldrar med nallebjörnar och godispåsar.

Här var väggarna kala och vi var alldeles ensamma.

Vi kanske var i en annan del av sjukhuset?

Plötsligt stannade rektorn som hette Sabina vid en dörr med dubbla lås. Hon fiskade upp två stora nycklar ur fickan. Sedan vände hon sig mot mig.

– Tänk att sjukhuskläder fortfarande ska ha en så gräslig design.

Hon suckade lätt och skakade på huvudet.

Rummet vi kom in i hade inga fönster. Längs ena väggen stod pärmar på rad i en hög bokhylla. Sabina tog plats bakom ett stort skrivbord och visade med handen att jag kunde slå mig ner.

Jag satte mig längst ut på stolen och kände oron krypa i mig. Jag hade ingen aning om vad hon skulle

berätta. Kanske var hon ny på sjukhuset? Kanske hade jag fått en *ny* medicin som tagit bort smärtan?

På skrivbordet stod ett timglas där sanden stannat trots att den inte var slut. Hon tittade förbryllat på timglaset och drog ihop ögonbrynen till en bekymrad rynka.

– Märkligt, mumlade hon för sig själv.

Sedan harklade hon sig och läpparna kröktes i ett stelt leende.

– Så, Alba, välkommen till Parentesen, alltså utrymmet mellan livet och Andra sidan. Ska vi börja med det viktigaste? Du är död.

Det var som om rummet snurrade. Jag förstod inte vad hon sa. Det var omöjligt. Jag kunde väl inte vara död. Jag stirrade ner på mina händer, knöt dem så hårt att det gjorde ont. Tårar trängde upp i ögonen. Mamma. Jag kunde inte lämna henne ensam.

Sabina hummade och nickade sakta. Hon sköt en ask med pappersnäsdukar över bordet.

– De flesta brukar reagera precis som du gör. Sedan brukar de faktiskt se det positiva med Parentesen.

Jag stirrade på henne. Tårarna rann – och hon tyckte att jag skulle se det positiva? I vadå, att jag var död?

Hon svarade på frågan utan att jag behövde ställa den.

– Här slipper du smärta och jordelivets alla problem. Jag tänker också på möjligheterna till utbildning som finns hos oss.

Jag förstod verkligen inte vad hon pratade om.

Hon gjorde en kort paus.

– Man kan säga att Parentesen är en sorts skola för att bli redo för livet på Andra sidan.

Hon skrattade till.

– Eller, ja, livet är fel ord. Tillvaron ska jag väl säga. Jag skakade på huvudet.

– Jag är inte klar. Det måste ha blivit fel, stammade jag och torkade bort tårarna.

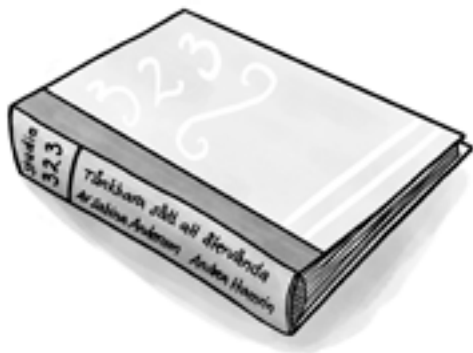
Hennes blick hårdnade.

– Här sker *inga* misstag.

Hon reste sig upp för att hämta ett papper och jag svalde gråten. Tårar skulle inte hjälpa.

Det var då jag såg den. På skrivbordet, under en hög med papper, låg en grön pärm.

På pärmens rygg stod det: ”Studie 323. Tänkbara sätt att återvända. Av Sabina Andersson och Andrea Hamrin.”

KAPITEL 2

Sabina sköt pappret över bordet.

– Läs igenom ordningsreglerna och skriv under. Det är mest självklarheter.

Regel nummer ett i Parentesen var: ”Spring inte i korridorerna.”

Men, tänkte jag tyst för mig själv, vad kunde hända om man sprang? Det var ju knappast någon som skulle snubbla och dö.

Regel nummer två var klurigare. ”Använd bara dina färdigheter där du måste.”

– Vad menar ni med färdigheter? frågade jag.

Sabina suckade.

– Många ställer just den frågan. Och jag svarar alltid samma sak. Du kommer snart att veta vilka färdigheter du har och du får bara använda dem när du verkligen är tvungen.